

[Høst.]

lånerammen til det angivne beløb. Der kunne måske være lidt nuancer i den enighed, der blev givet udtryk for fra alle partiernes side, men i princippet var alle enige om det ønskelige i at fortsætte udviklingen imod en større hjælp til udviklingslandene. Denne enighed kommer meget tydeligt til orde i den betænkning, der er blevet lavet efter udvalgs møderne, idet der ikke er tale om, at der har været stillet afvigende forslag eller underændringsforslag.

Under arbejdet i udvalget har der været drøftet et par emner, som jeg gerne vil trække frem til nærmere belysning i dag, først og fremmest spørgsmålet om fødevarebistanden. Fødevarebistand og mulighed herfor har været et tilbagevendende punkt, lige siden lovforslag første gang blev fremsat. Det er den samme paragraf, vi gang på gang støder på, nemlig § 7, stk. 3, hvor der står, at fødevarebistand kan ydes, hvor ekstraordinær knaphed på fødevarer truer den økonomiske fremgang i et udviklingsland. Jeg har forstået på det samråd, vi har haft med den fungerende minister, at der i og for sig var tale om, at man i højere grad ville vurdere denne mulighed; man ville ikke ændre loven, men man ville søge andre udveje for eventuelt i højere grad at yde fødevarebistand.

Princippet om, at det ikke er forbrugsgoder, man kan yde som bidrag til u-landenes udvikling, har der været ret stor enighed om. Vi har samtidig debatteret, om det kunne være muligt at fritage en del af lånene for bindinger. Spørgsmålet om binding har været et tilbagevendende punkt, hver gang vi har behandlet denne lov, og i 4 tilfælde, har vi hørt, har modtagerlandenes økonomiske omstændigheder været af en sådan art, at der er blevet ydet lån, hvor det har været muligt at anvende 25 pct. af låneprovenuet til finansiering af lokale omkostninger, der stod i forbindelse med lånets udnyttelse. Det er en ting, vi fra mit partis side ser med stor glæde på.

Forskellen mellem kapital- og forbrugsgoder har også hver gang været fremme, og princippet må vel stadig væk være, at vi i højere grad må regne med, at u-landene har brug for kapitalgoder; forbrugsgoderne vil kun i enkelte tilfælde komme ind i billedet. Det vil igen sige, at sammenlig-

ningen mellem leverancer af industriel og fødevaremæssig karakter ikke helt kan lægges til grund for vurderingen, således som der har været tale om fra nogle af landbrugsforeningernes side, når det drejer sig om lovens ånd eller lovens måde at udforme de enkelte punkter på.

Vi har hørt, at 90 pct. af den globale økonomiske bistand ydes som bilateral bistand, medens kun de 10 pct. ydes som multilateral bistand. Selv om det var ønskeligt, og selv om vi principielt gerne så, at hele bistanden var multilateral, finder vi det tilfredsstillende, at 50 pct. af bistanden herfra ydes som multilateral bistand.

Et enkelt spørgsmål har ikke været debatteret i udvalget, men er kommet frem senere; Mellempolitik Samvirke har afholdt en konference i Hornbæk, og dér var det spørgsmål fremme, hvorledes man udvalgte de lande, man prioriterede projekthjælpen til. Vi har for øjeblikket 8 lande: Tanzania, Kenya, Uganda, Zambia, Malawi, Indien, Pakistan og Thailand. Det spørgsmål, vi umiddelbart kunne stille os her i folketinget, er: hvorledes har man fundet frem til netop disse 8 lande, og er der i og for sig med hensyn til disse 8 lande sket en binding så langsigtet, at vi endnu lang tid fremover vil være nødt til at regne med, at kun disse 8 lande i større grad vil kunne nyde godt af dansk projektbistand? Vi har fået det forklaret således, at det er styrelsen, der i og for sig udvælger landene, og man gør det vel nok ud fra geografiske, ud fra sproglige, ud fra måske følelsesmæssige kriterier, ud fra demokratiske vurderinger af de muligheder, der er i hvert enkelt land for at formidle den hjælp, der kan komme gennem den danske bistand.

Der har været tale om, at et niende land nu skulle være undervejs, uden at det dog nøjagtigt er angivet, hvilket land det drejer sig om. Jeg vil gerne spørge ministeren, om der ikke vil være grund til at se nærmere på, hvorledes denne prioritering kan finde sted; jeg tænker mere på fremtiden, og jeg tænker mere på, at vi i mange år fremover vil være bundet til disse lande.

Samtidig vil jeg gerne spørge ministeren, om det kan være helt rigtigt, at man, således som det står i den skriftlige fremsættelse, vil vente til 1971-72 med at fremsætte lovforslag om en forhøjelse af beløbsrammen.